Temps Ordinari - Trenta-quatrè diumenge (Jesucrist Rei)

Per Administrador el dg., 24/11/2013 - 09:00

2 Sa 5,1-3
Col 1,12-20
Lc 23,35-43

1. Avui és la cloenda solemne de l'any litúrgic. Una cloenda força paradoxal! Som ben lluny del *happy end* de les pel·lícules roses. La veritat és que la litúrgia ens hagués pogut regalar unes lectures més solemnes i adients a la grandiositat del nostre Rei (a l'estil de l'Anyell immolat que rep la fastuosament la reialesa, tal com dibuixa l'Apocalipsi, per exemple). **2. La festa de Crist Rei és una festivitat litúrgica relativament recent**, del 1925, una època "restauracionista" que somnia per a l'església un "poder" que ha anat perdent a poc a poc en els darrers segles, fins a quedar espoliada dels Estats Pontificis, on el bisbe de Roma haviaestat "Rei".Era una altra època que ara ens queda ben lluny; prou que hem celebrat un Papa Francesc que ha reduït tot el que ha pogut les vestimentes fastuoses i les cambres i despatxos propis de palaus.**3. La litúrgia d'avui, tal com ens és presentada des del Vaticà II, ens anima a canviar d'imatge.** Al nostre Rei no el trobarem en corts fastuoses, angleses o hispanes..., nosovinteja casaments reials esplendorosos..., no és un rei guerrer, ple d'èxits militars, triomfant com David (malament rai els "guerrilleros de Cristo Rey"!).El nostre Rei el trobem en els "marges", en els trencaments, les presons i patíbuls, en els fracassos, frustracions, morts... pròpies i alienes.Avui fem homenatge a un "Rei" diferent. D'una manera escandalosa (l'escàndol de la creu!) adorem un "Rei patibulari", posem el genoll a terra per adorar un "Rei Crucificat". I confessem que aquí sí que hi ha Déu! Que aquest crucificat és el "Primogènit de Déu".I per tant si cerquem al nostre Rei, si el volem veure, avui dia de Crist Rei, per retre-li acatament, l'hem d'anar a trobar on és, en les creus del nostre món i en les nostres pròpies creus. Això comporta un summe respecte davant els crucificats, un respecte religiós. El nostre Rei està amb ells, és un d'ells. Adorem un Rei, no "solidari amb els trencats", sinó, ell mateix "trencat entre els trencats". **4. El meu Rei ha assaborit, coneix... els meus "trencaments"** (cadascú se sap els seus: salut, solitud, fracàs laboral, matrimonial, que no entenc els fills, depressió). El nostre Rei en sap d'això!El nostre Rei sap dels **"**trencaments del món" (els que la TV ens posa cada dia al telenotícies).**5. Contemplem aquest Crist Rei.** Als seus peus, les autoritats se'n reien" (ell que va salvar / que se salvi!); els soldats en fan burla i li donen vinagre (si ets rei, salvat!); un dels companys de suplici, l'insulta i el repta ("ets elMessies, salva'ns!"). L'evangelista Lluc ens regala "el bon lladre" resant a Crist Rei: "recorda't de mi quan siguis al teu Regne!". I nosaltres ens afegim a aquesta preciosa pregària, del primer sant, canonitzat per Jesús mateix.El uns no van entendre res. Nosaltres no massa...! Hem edulcorat el nostre Rei amb corones d'or, mantells regis i palaus de marbre.Per això la nostra contemplació de Crist Rei acaba demanant:- Que entenguem aquest Rei.- Que estiguem amb ell entre els trencats del món.- Que sapiguem que porta al coll els nostres trencaments.